

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

CENA PRENUMERATY: Miesięczna z przesyłką pocztową 2 zł. — Dla odbierających bezpośrednio 1 zł. — Cena pojedynczego numeru 10 groszy. Kioski ciekawe w Poczcie (Kasie Oczyszczającej) Nr. 6126.

Sklep „Goniec Częstochowski”: ul. Panny Marji 25. — Telefon nr. 3554.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, Najśw. Marji P. 52. Tel. 2245. Skrz. p. 45.
Relaktor lub jego zastępca przyjmują odczytanie z wiatkiem dni awaryjnych od godz. 10-30 po poł.
Rekopisy nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetryowy przed tekstem 50 gr. W tekście 40 gr. i nadruk 50 gr. Drobiazgi ogłoszenia wiersz napisowy 25 gr., każdy dalszy wiersz po 15 gr. Najtańsze ogł. drobne zł. 1.50. Ogłoszenia zamieszczone i matrymonialne 50 proc. drożej. Ogłoszenia zaprawiane 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych cena o 25 proc. droższa. Ogłoszenia składowe, fantasyjne, cyfrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

Floty wojenne na Bałtyku.

Floty wojenne wielkich mocarstw oraz Stanów Zjednoczonych są przedmiotem licznych omówień w prasie zagranicznej, mało jednak wspomina się o innych państwach, a to z tego powodu, że floty te mają lokalne znaczenie i na zagadnienia morskie ogólnościowo nie wpływają decydująco, nie wywierają, jeśli chodzi o państwa bałtyckie, dla Polski posiadają one pewne znaczenie i na programy zbrojeń tych państw na morzu musimy zwrócić uwagę. Należy zaznaczyć, że zbrojenia morskie państw bałtyckich noszą przede wszystkim charakter obrony wybrzeża, a więc defenzywny. Nie należy jednak podpowyżać określenie podciągając Rzecz, gdyż jej flota ma zupełnie inny charakter, a na podstawie charakterystyk najnowszych jednostek bojowych floty niemieckiej dochodzimy do przekonania, że okręty typu „Deutschland” i inne są budowane przede wszystkim do działań samodzielnych na duże odległości na wzór słynnego z czasów wojny krążownika „Emden”. Wyprawy Morsarskiej niemieckich okrętów wojennych lepiej się udawały, aniżeli regularne bitwy morskie w tym też kierunku, zdaje się, idą niemieckie plany morskie.

Poważniejszymi flotami na Bałtyku dysponują właściwie cztery państwa: Polska, Niemcy, Szwecja i Danja. Z pozostałych państw większe znaczenie posiada flota Z.S.R.R.

Flota niemiecka składa się z następujących jednostek: 3 pancerniki po 10,000 tonn wyporności, uzbrojone w 6 dział 280 m/m i 8—150 mm., 4 działa przeciwlotnicze oraz 6 wyrzutni torpedowych. Okręty tego typu rozwijają szybkość 26 węzłów (wezel — 1853 m. godz.) oraz promień działania do 19,000 mil morskich; 1 krążownik 6000-tonnowy, uzbrojony: 6 dział 150 m/m, 4 przeciwlotnicze i 12 wyrzutni torpedowych, szybkość 32 węzły, moc zainstalowanych maszyn (turbin Diesla) 72,000 KM, promień działania 7000 mil; 3 krążowniki (1928 r.) po 6000 tonn, zbrojenie: 17 dział 152 m/m, 4 przeciwlotnicze oraz 12 wyrzutni torpedowych, szybkość 32,5 węzła, promień działania do 7500 mil; 1 krążownik z r. 1925, pojemność 5500 tonn, uzbrojenie jak krążownik z 1929 r., szybkość 27 węzłów; 1 krążownik lekki o wyporności 1250 tonn, uzbrojony w 8 dział; 12 torpedowców z 1928 r., rozwijających szybkość do 33 węzłów; 6 torpedowców przedwojennych uzbrojonych oprócz lekkiej artylerii w wyrzutnie torpedowe. Łódź podwodnych floty niemieckiej nie posiada.

Flota wojenna Szwecji składa się z jednostek starszych, pochodzących z r. 1905-1918, są to: 3 okręty obrony wybrzeża, a 7600 tonn, uzbrojone stanowią 4 działa 280 m/m oraz 8 dział 1502 mm, szybkość maksymalna 22,5 węzłów. Oprócz wymienionych okrętów obrony wybrzeża Szwecja posiada jeszcze 7, lecz znacznie starsze, bo z r. 1896-1905, wartość bojowa tych okrętów jest mniejsza, jak również i wyporność. Z nowszych okrętów: 1 krążownik 5500 tonn, 14 krążowników lekkich o wyporności 560-105 tonn, 6 torpedowców częściowo zmodernizowanych, 16 łodzi podwodnych oraz krążownik lotniskowiec 4500 tonn, zabierający większą ilość min oraz 8 samolotów.

W skład floty duńskiej wchodzi następujące okręty: 3 okręty obrony wybrzeża o 3500 tonn, 2 klasy 1000 tonn, 20 torpedowców oraz 10 łodzi podwodnych.

Flota Z.S.R.R. na morzu Bałtyckim posiada skład następujący: 2 pancerniki przedwojenne częściowo zmodernizowane o wyporności 23 000 tonn każdy, uzbrojone w 28 dział oraz 4 wyrzutnie torpedowe, szybkość 23 węzły; 2 krążowniki po 6800 tonn, 3 łodzie podwodne o 850 tonn z r. 1929 z r. 129, oraz kilka niszczących starych, przedwojennych torpedowców.

Flota Estonii: 1 torpedowiec z 1916 r., o małej wartości bojowej oraz 4 kanonierki. Posiadane 2 niszczyciele Estonii sprzedali Peru, a na ich miejsce mają być utworzona flotylla łodzi podwodnych oraz torpedowców. Łotwa posiada 2 łodzie podwodne o pojemności 390 i 510 tonn, 2 trawlerzy oraz 1 kanonierkę starszego typu, zmodernizowaną w 1922 r., Finlandia: 2 okręty obrony wybrzeża o 4000 tonn oraz 4 łodzie podwodne.

W opisach flot poszczególnych państw pominęto jednostki pomocnicze, jak transportowce, kutry pościągowe, uzbrojone łodzie motorowe oraz marynarkę strólową. Floty opisane, pomijając marynarkę niemiecką, nie są liczne, jednak państwa posiadające swe interesy na morzu, starają się chociażby w najskromniejszym nawet zakresie zapewnić bezpieczeństwo swych wybrzeży i portów.

Pogańska uroczystość na Śląsku Opolskim.

Opole. — Na górze św. Anny, na sławnym miejscu pątniczym na Śląsku Opolskim w pow. strzeleckim w sobotę 14 b. m. odbyła się wielka hitlerowska uroczystość rozpoczęcia budowy staro-garmańskiego pogańskiego uroczyska, a to w myśl nowego katechizmu narodowo-socjalistycznego na t. zw. „Dolinie Józefata”. Na górze św. Anny, gdzie zwykli gromadzić się tysiączki pątników, by słuchać kazań katolickich księży, władze niemieckie rozpoczęły budowę amfiteatru pod gołym niebem ze sceną oraz okragłej rctundy, która ma być jak pódnożono, miejscem narodowej pracy niemieckiej na terenie Śląska Opolskiego.

Góra św. Anny jest zbroczona krwią bohaterów niemieckich i w przyszłości góra ma być symbolem narodowej pracy niemieckiej.

W manifestacji wzięły udział tysiączne tłumy oddziałów hitlerowskich w mundurach. Była to manifestacja pogańska, skierowana wybitnie przeciw katolickim odpustom na górze św. Anny, gdzie jak wiadomo, znajduje się klasztor OO. Franciszkanów i gdzie gromadziła się katolicka ludność na Śląsku Opolskim. Dodać należy przy tej sposobności, że poprzednio rząd centrny wybudował na górze schronisko dla pielgrzymów, obok klasztoru OO. Franciszkanów. Ludność polska przeżyła tę pogańską uroczystość na górze św. Anny, która jest historyczną miejscowością Polski. Na tej górze mo. dli się Pułaski, gdy wyjeżdżał swego czasu do Ameryki.

Tysiącom ludzi grozi głód, czy pozwolisz na to!

S. P.

Ks. Michał Ciesielski

Magister Sw. Teologii, prałat domowy Jego Świątobliwości, kanonik honorowy Kapituły Kaliskiej, rektor kościoła Im. Najśw. Marji Panny, Senior Księży Prebiterów, 30-letni Kapłan-Wychowawca Profesor gimnazjum Im. H. Sienkiewicza, Opatrzony św. Sakramentami po ciężkich cierpieniach zasnął w Bogu w Krakowie, dnia 16-go lipca 1934 roku przeżywszy lat 64.

Exportacja zwłok z Ostatniego Grosza (fabr. „La Czenstochowień”) do Katedry nastąpi dn. 19-go lipca b. r. w czwartek o godz. 6-ej wieczorem.

Nabożeństwo żałobne odprawione zostanie dn. 20-go lipca tj. w piątek o godz. 9-ej rano, a po nabożeństwie pogrzeb na cmentarzu na Kułach, o czym zawiadania pozostała w głębokim smutku

RODZINA.

Konferencja Marsz. Piłsudskiego

Z PREMIEREM PRYSTOREM.

Wilno. — W ostatnich dniach bawił w Pikiłiszkach u Marszałka Piłsudskiego b. premier Prystor.

Marszałek odbył z b. premierem Prystorem dłuższą naradę w sprawie polsko litewskich stosunków.

B. premier Prystor złożył również obszernie sprawozdanie z przebiegu konferencji odbytej z grupą posłów B. B. W. R. w Druskenikach.

Wilno. — Według otrzymanych tu informacji z wiarygodnych źródeł, w najbliższych dniach ma się odbyć pierwsze spotkanie grupy polityków litewskich z politykami polskimi.

Narada odbędzie się w Druskenikach lub w pobliżu Wilna.

Ze strony polskiej wymienione są nazwiska p. Prystora, wicemin. Szembeka, sen. Abramowicza i rektora Uniwersytetu Stefana Batorego Stawiewicza.

Straszliwa klęska powodzi

pochłonięta już 100 ofiar w ludziach. Wielka akcja pomocy powodzianom.

Warszawa. — W środę o godz. 14 odbyło się w prezydium Rady ministrów posiedzenie organizacyjne centralnego komitetu pomocy dla powodzian. Posiedzenie zajął min. skarbu Zawadzki, mając obok siebie w prezydium min. opieki społ.

Pacjorkowskiego i wicemin. spraw wewnętrznych Karska.

Zagajając posiedzenie min. Zawadzki podkreślił, że straszną katastrofą dotknęła dzielnicę szczególnie drogą każdemu sercu polskiemu, dzielnicę najpiękniejszą

i gęsto zaludnioną. Zachodzi tedy konieczność natychmiastowej pomocy. Rząd zrobił już wszystko co do niego należało. Premier wraz z kilku resortowymi ministrami udał się na miejsce powodzi, aby tam prowadzić akcję ratunkową. Zewsząd nadchodzą głosy inicjatywy społecznej, domagając się natychmiastowego podjęcia akcji pomocy ze strony całego Państwa. Samorządnie powstały komitety lokalne. Wskutek tego zaszła potrzeba scentralizowania i zespolenia akcji w stolicy kraju. Dlatego też min. Zawadzki z polecenia i w zastępstwie p. premiera, zwołał zebranie, na którym ma być ukończony komitet centralny pomocy dla powodzian.

Następnie wicemin. Karski przedstawił dotychczasowe rozmiary klęski. Wobec tego, że powódź jeszcze trwa, cyfry nie są ostateczne i trudno jest ustalić całokształt akcji. W każdym razie już wiadomo, że najbardziej uciერიiał województwo krakowskie, w którym z 17 powiatów 15 już jest dotkniętych klęską powodzi.

Następnie idą województwa lwowskie i kieleckie, w którym cztery powiaty doznały klęski powodzi.

Z miast, według dotychczasowych informacji najwięcej uciერიiał Nowy Sącz, gdzie zginęło 43 osoby. Ogólna liczba o-

„Na Dzikim Zachodzie”

oto tytuł nowej, nadzwyczaj interesującej powieści, która ukaże się od NIEDZIELI 22 b. m. w odcinku naszego „Gonca Częstochowskiego”

Z tej niezwykle emocjonującej powieści przytaczamy krótki urywek:

— O Boże! — pomyślał Andrzej — żeby mógł natrafić na jednego człowieka o sercu takim, jak u tego psa.

Upadł znowu i tym razem nie stanął na nogi, gdyby nie to, że prawa ręka jego upadła bezwładnie na grzbiet psa. Zwierzę drgnęło, warknęło, ale nie próbowało wyślizgnąć się z pod ciężaru.

Udało mu się w oparciu o psa podnieść się, ale kiedy doznał do dolnych stopni ganku, zataczał się już nieprzytomnie. Namacał palcami galkę klamki i przekręcił ją ze szczytem.

— Precz Odejdź! — wrzasnął ktoś z wnętrza. — Mamy tu karabin. Odejdź, ty włoze!...

Bridge na wodzie

W Kalifornii znaleziono sposób na uspokojenie nerwów fanatyków bridge'owych podczas rozgrywania robra. Urządzane są tam minowicie partie bridge'a w basenie. Gra się na stołach pływających, utrzymywanych się na powierzchni dzięki pomocy pływaków. Zdjęcie nasze przedstawia zwolenników „mokrego” bridge'a podczas turnieju w Pasadena.

Ze świata

(X) Nowy podatek dla kawalerów we Włoszech. „Gazetta Ufficiale” ogłasza podwyższenie o 50 proc. stawki podatku kawalerskiego, obowiązującego wszystkich kawalerów we Włoszech. Stawki te wynoszą: 105 lirów dla kawalerów w wieku od 25 do 35 lat, 150 lirów dla kawalerów od 35 do 50 lat, oraz 75 lirów dla kawalerów od 50 do 65 lat życia.

(X) Niezwykły połów. Do wielkich połowów rybacy używają specjalnych parowców, ciągnących za sobą olbrzymie sieci po dnie morskim. Stateczki te są nazywane „trawlerami” od angielskiego wyrazu to trawl — ciągnąć za sobą. Pewien taki parowiec wyruszył na połów ryb ze szkockiego portu Aberdeen, na morze Północne, w pobliżu wysp Szkotlandzkich. Podczas wyprawy marynarze wyciągnęli sieć, oprócz ryb, dwa znacznej wielkości kły. Ponieważ ogrom ich zaniepokoił rybaków i nie mogli poznać do jakiego zwierzęcia mogłyby należeć, zabrali je ze sobą do Aberdeen i przedstawili do rozpoznania profesorowi nauk przyrodniczych na tamtejszym uniwersytecie. Jak się okazało kły te należały do włochatego słonia lub do mamuta i liczyły sobie tylko 50... tysięcy lat. Według przypuszczeń profesora, kły odbyły na krach daleką wędrówkę z północnych wybrzeży Azji, a następnie po stopieniu się lodów, osiadły na dnie morza.

(X) Nowa pociecha, ale nie dla krawców. Pewien chemik angielski wynalazł tanie środki uodpornienia materiałów ba wełnianych i z jedwabiu sztucznego tak, że nie podlegają rozdzieleniu. Właściwość

te uzyskuje się przez zanurzenie materiałów w specjalnym płynie.

Szewe królem na wyspie Pacyliku.

San Francisco ma niebylejakiego gościa: króla wyspy Umea, mr. Franka Hevella. Król przybył do stolicy Kalifornii w towarzystwie dwóch ministrów, krajowców o brunatnej skórze. Karjera królewka Mr. Hevella rozpoczęła się wca-

le w pospolocie w r. 1890, gdy po ojcu swoim, emigrancie węgierskim, objął mały warsztat szewski w San Francisco. Mistrz Frank był jednak mistrzem w swoim fachu, to też w krótkim czasie zdobył sobie uznanie i powodzenie w szeregach kołach zamożnej klienteli. W roku 1920 syt powodzenia i dolarów postanowił mr. Hevell zrealizować marzenie swego życia: podróżować. Zapisał się na rok jako uożen na okręcie, następnie nabył na własność yacht żaglowy „Dragon” i wyruszył w szeroki świat. W roku 1921 wypłynął „Dragon” z zatoki Long Beach i skierował się ku wyspom Sandwich. Wędrówki po oceanie tak przypadły do gustu Hevellowi, że postanowił krążyć dalej po przestworzach wodnych. W kilka tygodni później przybił „Dragon” do brzegów wyspy Umea, położonej już pod równikiem. Klimat cudowny i wspaniała przyroda zachwyciła Hevella. Bronzowi krajowcy, którzy w liczbie około dwóch tysięcy zamieszkali wyspę, prowadząc beztroski żywot, przyjęli Hevella bardzo życzliwie. Sympatja polegała na wzajemności. Stary kacyk, który sprawował władzę na Umea, okazywał przychylność dożyciowości. — Umea, aczkolwiek znajdowała się nominalnie w sferze wpływów brytyjskich, korzystała de facto z całkowitej prawie niezależności i rządziła się sama. Gdy

kacyk umarł, krajowcy obrali jednogłosem jego następcą mr. Hevella. I w ten sposób był szewc z San Francisco został władcą wyspy i królem panującym nad dwoma tysiącami dusz. Rządy swe sprawował król Frank I ku ogólnemu zadowoleniu mieszkańców. A do San Francisco wybrał się w towarzystwie swoich ministrów w celu zakupu dla Umea potrzebnych narzędzi rolniczych. Są więc jeszcze szczęśliwe państewka na świecie i trwałe a pewne tropy do obsadzenia.

— Dwutygodnik „Młoda Matka”. Ukazał się Nr. lipcowy 134 dwutyg. „Młoda Matka” w podwójnej objętości, który zawiera szereg ciekawych i aktualnych artykułów w sprawie wychowania i pielęgnowania dziecka.

Artykuł wstępny: O odżywianiu dzieci latem — Dr. T. Lewentiszowa. Jak utrzymać dzieci przed letniemi biegunkami — Dr. Jerzy Wiszniewski. Kostium kąpielowy dla dziecka. — Odpowiedzi na najczęstsze pytania matek — Dr. P. Wólcik. Podłączanie rozmowy — S. S. Rozwój mowy u dziecka i jej zwołanie — Dr. N. Blumental. Momenty wychowawcze — J. Mackiewiczówna. Zadróżdzie dziecka — Mag. Cz. Wasermilówna. Co daje lato — Józefa Gajdańska. Rodzice mają głos — ankieta do rodziców w sprawie czytelnictwa młodzieży. — Wakacyjne skarby — Janna Stawo.

Na zakończenie numeru „Odpowiedzi na listy rodziców” dodatek „Rady Praktyczne” zawierający dużo modeli dziecięcych oraz tablica wzorów i kroju z której może skorzystać każda matka.

Nieprędko zapomniał.

— Nie rozpaczaj tak mój drogi, iż żona cię opuściła. Zapomniał o niej...

— Nieprędko. W ciągu ostatnich tygodni tyle nabrała na raty w różnych sklepach, że nie wiem, kiedy to wszystko odam.

CO USŁYSZYMY DZIŚ PRZEZ RADJO?

PIĄTEK, 20 LIPCA.

Warszawa — fala 1415 m., moc 120 kW.
6:30 Audycja poranna. 12:10 Koncert zespołu salonowego Z. Grossmana. 13:00 Dziennik poludniowy. 13:05 Arje operowe (płyty). 13:55 Z rynku pracy. 16:00 Muzyka lekka w wykonaniu orkiestry T. Sygietyńskiego z udziałem Toli Mankiewiczówny (piosenki). 17:00 Audycja dla chorych w opracowaniu ks. Rekęsa (transm. ze Lwowa). 17:30 Transm. koncertu popularnego z Cichocińka orkiestry symfonicznej pod dyr. B. Szulca. 18:00 Reportaż red. K. Muszałowskiego. 18:15 Recital śpiewaczy Gabriela Matysiaka. 18:30 Płyty. 18:45 Pogadanka o Challenge'u. 18:55 Jak spędzić święto? 19:15 Muzyka jazzowa w wykonaniu orkiestry Jacksona i Ray Noble'a (płyty). 19:50 Wiadomości sportowe. 20:02 Skrzynka pocztowa techniczna — omówi p. W. Frankiel. 20:12 Prof. R. Chojnacki omówi program koncertu symfonicznego. 20:22 Koncert symfoniczny ze studia. Wykonawcy: orkiestra symfoniczna P. i chór męski „Harla” pod dyr. T. Mazurkiewicz. Vella Vait (fortepian) i Ign. Dygas (śpiew). 20:35 Dziennik wieczorny. 21:05 Przegląd najnowszych prasy krajowej i zagranicznej. 21:15 Dalszy ciąg koncertu symfonicznego ze studia. 22:05 „W ojczyźnie syreny” wygłosi p. M. Leszczyńska-Mittelstaedt. 22:20 Muzyka taneczna z dancingu „Paradis”.

Czy wiecie że...

...astronomowie twierdzą, że jest możliwość, iż słońce może kiedyś zderzyć się z inną gwiazdą; wówczas cały system planetarny i nasza ziemia uległaby zniszczeniu. Jednakże w obecnych czasach większość ludzi ma tyle innych zmartwień i kłopotów, że niebardzo przejmują się taką przepowiednią.

...świeże kwiaty zamrażają w Australii i przewożą w lodzie do Anglii. Gdy kwiaty zostaną wyjęte z lodu, są zupełnie jakby świeżo zerwane.

...w Chinach znanym przysmakiem są gniazda jaskółcze oskrzela z rekina, no i owoce konserwowane w soli i occie. Smakosze nie gardzą także kiełbaskami z małego piskla, zwanego szau-szau, który ma czarny ozorek i podniebienie.

...w Indochinach za dobrą potrawę są pewne robaki pal mowe, przysmażane.

Dwie kreacje mody paryskiej na wycieczkach w Auteuil.

LUDOMIR KUCHARSKI.

W odmetach nałogu

POWIEŚĆ.

— Nie, to niemożliwe. — zaprzeczyła.
— Nic nie jest niemożliwe. Trzeba tylko chcieć.

— Ja... ja — rozplakała się — należałam do bandy przemytników kokainy, niecofających się przed niczym. W Alek sandrii jestem znaną w lokalach. Nazywam się Krystyna Lachowicz. Nie, nie mogę zgodzić się, to byłaby podłość z mojej strony. Szkoda, że ratował mnie. Lepiej gdybym poniosła tę karę.

— Trzeba pani Krysiu wyznać prawdę doktorowi i wyjechać wspólnie gdzieś w inne okolice. Rząd wystawi na polecenie doktora świadectwo zgonu na nazwisko pani. Nikt nie posadzi, że pani żyje. Nie można łamać sobie i komuś życia. Ja myślę, że możecie być szczęśliwi.

— Tak, gdyby...
— Bez żadnych gdyby... — odezwał się łagodny głos doktora. — Byłem świadkiem rozmowy — wytłumaczył — wszedłem tuż za asystentem. Dlaczego pani nie powiedziała mi tego odrazu?

— Ach...
— Moje imię jest... Luigi.
— Ach Luigi, zgadzasz się?
— Podszedł i wyciągnął dłoń.
— Podniosła swoją z wysiłkiem, lecz w oczach jej czytała można było radość i szczęście.

— Wyjeżdżemy gdzieś daleko, gdzie nikt nie zna ciebie...
Asystent wyszedł pocichu, zostawia-

jąc ich samych z miłością wpatrzonych w swoje oczy.

ROZDZIAŁ XVII.

Olbrzymi transatlantyki parowiec „Polonia” miarowo sunął po gładkiej tafli morza Śródziemnego.

Wstawał upalny dzień. Najbliższy nawet podmuch wiatru nie zakłukał spokoju. Słychać było jedynie przyspieszony oddech maszyn.

Komisarz wyszedł na pokład.
— To już trzeci dzień podróży — za gadał go młody porucznik.

Natęstwo tego człowieka denerwowało go.

— All right! — zamruczał odchodząc.
— Właściwie co za cel ma w tym ciągłym nagabywaniu mnie. — Ach prawda — uśmiechnął się — że też nie zwróciłem uwagi, na jego westchnienia pod adresem Violette. Pan porucznik jest w porządku — przeprosił go w myśli.
Obok budki sterczącej, natknął się na kapitana.

— Chciałbym zamienić z panem kilka słów na osobności — rzekł do niego.
— Bardzo proszę.

— Otóż — zaczął, gdy znaleźli się przy burcie. — Otóż panie kapitanie — a nagle zmieniając ton przeszedł z angielskiego w najczystsza polszczyznę — jestem komisarzem polskiej policji śledczej, nazywam się Ossendowski.
— Pan jest?

— Eskortuję całą bandę przemytników kokainy.

— Więc na moim statku takie goszczą rybki? Doprawdy szkoda tego miłego chłopca.

— Przepraszam, kogo ma pan na myśli?

— Mój pierwszy oficer zakochał się

w jednej z tych panienek. Wzdychy teraz dnie i noce.

— Szczegółnie... czy może mi pan powiedzieć w której?

— Niestety nie wiem dokładnie. Obie są ładne.

Komisarz zamyślił się. Czyżby w grę wchodziła Violette.

— Ma pan jeszcze jakie pytanie? zwrócił się kapitan.

— Właściwie już nie. Chciałem uprzedzić pana, żeby nie dziwił się niespodziankom, gdy będę zmuszony poprosić, o interwencję celem zapakowania głębiej moich pacjentów, wraz ewentualnego buntu.

— Wec ta hrabianka również należy do tych przemylnych osób?

— O nie. Jest mi tylko bardzo pomocna... jakby tu panu powiedzieć...

— Agentka?

— Tak i nie.

— Nie chce wdzierać się w pańskie sekrety, nanie komisarzu, ale z porucznikiem żyjemy jak dwaj bracia. Pozwoli pan ostrzedz go o bezowocności zamiarów.

— O jakie chodzi zamiary?

— Proszę go nie posadzać o nic złego — wyjaśnił grzecznie. — To bardzo pocziwy człowiek. Prostu zakochał się.

— Ach tak? Szkoda że nie znam obiektu jego westchnień miłosnych. Jeśli nim ma być hrabianka Violette d'Erceville, sądzę że zasługuje w zupełności na to.

— Dziękuję panu — ucieszył się kapitan — nie ma pan pojęcia jak mi zależy na szczęściu tego chłopca.

— Proszę pamiętać panie kapitanie, że jestem Fredem Tomsonem — rzucił za odchodzącym.

— Ou' kei mi! — Fred.

— Hm! — ciekaw jestem jak zapatruje się na to mała Violette.

Zeszedł zpowrotem siadając na wygodnym leżaku.

Nieznosny upał właczał się jakimś dziwnym uczuciem bezwładu, powodując w organizmie ospałość.

Z pół snu wyrwał go cichy szep. Mówiła Violette:

— Słuchaj Fred, jak ci się podoba ten smukły porucznik?

Otworzył oczy.

Obok szalupy stał młody oficer, przyglądając im się natarczywie.

Spojrzał na Violette.

Lekko zaczerwieniona czekała na odpowiedź.

— Szalenie miły i sympatyczny młody człowiek — odparł powoli.

— Zauważyłam to również.

Uśmiechnął się pytająco:

— Znać się?

— Nie!

— Chciałabyś go poznać?

— Owszem jeśli nie masz nic przeciwko temu.

— Nie, nie nam nic przeciwko temu. — Panie poruczniku! — zawołała — można pana poprosić na chwilę?

Podszedł szybko z radością której nie umiał ukryć.

— Pan pozwoli... hrabianka Violette d'Erceville.

— Jestem Andrzej Fabrycy.

— Panna Violette koniecznie chciała... — przerwał rozmównicę.

— Och jak możesz Fred! — szepnęła zmieszana.

— „Dowiedzieć się o stanie pogody — dokończył wesoło

— Aj Fredi, Fredi popraw się.

— Przecież stanę się jeszcze gorzej.

D. c. n.